

[Gregersen.]

vilde dog have været et Nummer grovere, og det glæder os, som sagt, at Kommissionen og med den Regeringen ikke besluttede sig til denne Løsning. Men den nye Pukkel giver Mulighed for: enten, som vi forudser, i første Omfang at overføre de Medlemmer af Landstinget, man anser det for nødvendigt eller Umagen værd at redde, eller at faa et Ting, Lands- eller Rigsting, hvis ene Halvdel væsentligt skal bestaa af Mennesker, der ikke vil gaa ud til Vælgerne for at blive valgt og antagelig vil komme til at bestaa af specielle Repræsentanter for specielle Erhvervsinteresser, f. Eks. Direktører og Fagforeningsledere, i første Tilfælde noget overflødigt og i sidste alligevel en Slags Erhvervsting og farligt.

Det burde være overflødig at sige, at en lovgivende Forsamling ikke maa ledes af Hensyn til Særinteresser eller beskytte den ene Erhvervsgren paa den andens Bekostning, men ene ledes af Hensynet til at naa frem til Endemaålet, der ogsaa af andre end os betegnes som Retsstaten, den Statsform, hvor der virkelig gennem Lovgivningen er sikret Landets Borgere, at ingen forfordeles, men at alle nyder samme Beskyttelse for Liv og Ejendom. Det er hævdet stærkt over for disse Betragtninger, som altsaa ogsaa maa være gjort gældende fra anden Side, at det ikke er Meningen at bruge Rigstinget som Pensioneringsanstalt, men at man tværtimod, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen udtrykte det i Gaar, kan være sikker paa, at alle, der opstilles paa Landslisterne, vil være af bedste Kvalitet. Det konservative Mindretal i Kommissionen siger det endnu stærkere i Betænkningen. Det lyder her ordret saaledes: — jeg beder om Tilladelse til et Citat —:

„Landslisterne vil for Rigsdagsvælgerne i væsentlig Grad fastslaa den Standard, Partierne agter at give Rigsdagen. Derved sikres en sund og højnende Kappelstrid.“

Er dette nu ikke en farlig Udtalelse? Er det nu ikke at ytre Tvivl om den lige og almindelige Valgret og Vælgernes Evne til at finde de rette Repræsentanter? Mener det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der ellers saa stærkt holder paa den lige og almindelige Valgret, alligevel, naar alt kommer til alt, at hvis Rigsdagen skal have en

høj Standard, skal det være Partibestyrrelserne, der skal udpege dens Medlemmer, og ikke Vælgerne selv? Hvis det konservative Mindretal har den Opfattelse, burde det være gaaet langt videre, thi hvad forslaar det, at der ved Hjælp af Listevalg eller af Partibestyrelsesvalg vælges 34 Medlemmer af høj Standard, naar de øvrige 171 er af den tvivlsomme Kvalitet, der fremgaar af Vælgernes eget Valg? Jeg vil nødig se disse Argumenter anvendt ved et kommende Valg, jeg vil nødig se Rigsdagens Medlemmer gaa ud og undergrave Tilliden til den Valgret, som Grundlovsforslaget jo i øvrigt løfter i Højsædet. Det Nedbrydningsarbejde er der nok andre til at tage sig af.

En Forbedring af Listevalgsmetoden vilde det være, hvis der opstilledes et meget rigeligt Antal Kandidater paa Listerne og Vælgerne ligesom ved de kommunale Valg fik Lov til at sætte Kryds ved dem, de foretrækker, men det er man maaske ogsaa bange for vil overstige Vælgernes Evner; man er vel bange for, at de ikke kan sætte Kryds paa to Stemmesedler paa en og samme Dag. Afgjort bedst vilde det være helt at fjerne denne Pukkel. Vi, der blev 42—43 Aar, inden vi fik Lov til at stemme — og endda kun indirekte ved Valget af Medlemmerne til det ene af Forfatningens to Ting —, kan naturligvis ikke andet end finde, at det er en overordentlig betydningsfuld Ændring, at Valgretsaldern nu nedsættes til 23 Aar; det er ved Ydergrænserne næsten en Halvering af Valgretsaldern, men det er stadig vor Mening, at det havde været rettest at give alle myndige Borgere samme Ret. Vi ser ingen Begrundelse for at lukke to Aarange ude, ingen anden end den sædvanlige konservative: aldrig, naar man har indrømmet en Uret, at tage Skridtet helt ud, men kun at vige Tomme for Tomme.

Om Folkeafstemningsparagraffen vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Først den, at den ikke forekommer mig at være klart affattet. Den kan læses saadan — og den kan vel ikke læses anderledes, selv om det naturligvis ikke kan være Meningen —, at hvis et Lovforslag vedtages en Fredag og der saa ikke ansættes nyt Møde før den førstkommende Onsdag, bliver der ingen Lejlighed for Medlemmerne til at kræve Folkeafstemning. Det samme gælder f. Eks. for de Lovforslag, der vedtages de tre sidste